

«Άγιοι Κολλυβάδες»

υπό π. Νικολάου Δημαρά Dr. Jur.
Βαρδακουλά 47, πάρ. 3, 30300 Ναυπακτός
Τηλ.: 26340-22479, 31805

Αύγουστος 2004

Ο μάγος Πορφύριος, ο «ισοστάσιος» του ... «άθιορειπής» Παΐσιος και η ουνίτικη θεολογία του μοναχού Θεοκλήτου Διονυσιάτου

Ο μοναχός θεοκλήτος Διονυσιάτης απευθύνεται προς τον Γράφοιτα μέ τον Ππλον «Μία επιστολή του Νομικού και σχηματικού ιερέως Ν. Δημαρά». Τους Ὁρθοδόξους μᾶς θεωρεῖ «δολιφόρε-νεις», «σχιζοφρενεις», «σχηματικούς», μᾶς εἰρωνεύεται διτὶ τάχα δέν κάνουμε ἔρευνα καί διτὶ ἀπολελοῦμε «ἐξηραμένον κλάδον» καί «παρασυναλωτήν» (Βλ. «Ἀθωνικά ἀνθμ.» Τομ. Ι', σελ. 237 ἑω.).

Κατ' ἀρχήν θά πρῶπει νά τονίσουμε διτὶ διάλεξε μία ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιστολῶν μας ὁ μ. θ. καί παρέλειψε τὰ συντριπτικά εἰσιχτεία πού του εἶχε παραθέσει μαζί μέ τίς ἄλλες ἐλεεινικές ἐπιστολές πού του εἶδεναι. Ὅσοις ἐπιθυμῶμε νά ἀποκρίσῃ πλῆρῃ εἰκόνα του διαμειφθέντος διαλόγου ἄς ἀναρξέει δά Τεύχῃ Ἀπριλίου 2003 καί Ἰουνίου-Ἰουλίου 2003 τῶν «Ἀθων Κολλυβάδων», ὅπου καί ἡ ἀνατροπή ὄλων τῶν ἐπιχειρημάτων του μ. Θεοκλήτου. Ἐκεῖ θά διαπιστώσει, ὅπως καί ἐδῶ προκείμενο Τεύχος, διτὶ ὀρεπίτι πατέρικῶν ἐπιχειρημάτων. Σπριζέται σέ αὐθαίρετα συμπεράσματα καί σέ ἰνῶμες σχισματοειρικῶν Νεομερολοπίτων, ὡς του Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, καί του Γερβασίου Παρασκευοπούλου, ἰνῶμες οἱ ὁποῖτες ἔχουν ἀνασκευασθεῖ πλῆρως ἀπό τον Θεολόγον ἱερομόναχον π. Θεοδώρητον Μαῦρον καί τον Ἰδτε ἱερέα τῆς Ὑπερορίου Ρωσσεκῆς Ἐκκλησίας π. Βασίλειο Σακκά. (Βλ. σχετικά τὰ λῖαν ἀξιολογία ἔργα του π. Θεοδώρητου: «Διάλογοί τῆς ἐρήμου περὶ Οἰκουμενισμοῦ», «Τό ἀντιδοκον», «Ὁρθοδοξία καί αἵρεσεις» καί «Ὅταν οἱ φύλακες πρῶδοῖδον». Συνοπτικά ἄλλα ἀποστομωτικά ἀνασκευῶν τῶν ἐπιχειρημάτων του κακοδόξου πονήματος του μ. Θεοκλήτου βλ. δά δύο Τελευτάτα Τεύχῃ τῶν περικοδικῶν «Ἄγιος Ἀθανάσιος» καί «Ἐκκλησιαστικῆς Παράδοσης»).

Στερούμενος οἰουδᾶσπτε πατέρικου ἐρεῖ-σματος αὐθαίρετῆ καί σπριζέται ἀκόμη καί σῖς ἰνῶμες τῶν νεοεποχίτων «ἄθων» Παΐσιου καί Πορφυρίου τῶ νά ἀντικρούσει τὰ κατὰ λῖτικά τῶ τῶν Νεομερολοπικῶ-Οἰκουμενισμῶ ἐπιχειρήματα τῶν Ὁρθοδόξων!

«Τελευτάτως, ὁ Τελευτάτος Ὅσιος (σ.σ. ὁ Παΐσιος, βλ. τὸ σχετικό κεφάλαιο: «Ὁ ὀσιος Παΐσιος καί τὸ «ἐκκλησιαστικόν πρόβλημα»), ἰδτερα ἀπὸ τούς δύο ἰσοστάσιους του Πορφύριου καί Ἰάκωβον ... παραθέτει τίς σκέψεις του τῶ τῶ «ἐκκλησιαστικόν πρόβλημα», ἰράφει ὁ μ. Θεοκλήτος Διονυσιάτης (δ.π. σελ. 212 ἑω.), εἰσπλούμενος σαφῶς τῶν ἀποστομῶν πλανημένων ψευδοαῖων καί πρῶσπαθῶν τῶν τῶν ἄλλῃ μῖα φορά μετὰ τῶν ἀποστομῶν του μασῶνου Χρυσοστόμου Σμύρνης, βλ. σχετικά τὰ συντριπτικά ἐπιχειρήματα του π. Ἐϋθυμίου Τρικαμνῶ δῶ σχετικό βιβλίο του, περὶ τῆς μεσωνικῆς ἰδιότητος καί του Οἰκουμενιστικοῦ φρονήματος του Χρυσοστόμου Σμύρνης), νά νοθεύσει τὸ Ὁρθόδοξο Ἄγιολόγιο.

Καί ὀσον ἀφορᾶ τον Πορφύριον, ὀλοι οἱ σοβαροὶ μελετήτες τῆς ζωῆς του καί τῆς διδασκαλίας του θά διαπιστώσουν διτὶ χρῆσιμοποιοῦσε μέσα ἀνορθόδοξα καί ὑποσπῶ, ἀλῖνωσῶ σῖμ Ὁρθόδοξῃ Παράδοσῃ καί διδασκαλία, τῶ νά «προφθῖνῶσει» καί νά «διαλῖνῶσει»!

Γῶ νά κάνει τίς «διαλῖνῶσεις» του χρῆσιμο-ποιοῦσε ψυχόμετρία, ἔπαινε τὸ σφυλμό τῶν πρῶσερχομένων! (Γεωργίου Κρουσῶλάκη, Ὁ Γέρον Πορφύριος, Ἀθῆναι 1997, Β' ἔκδοσις, σελ. 129, ὅπου καί σχετικῆ φωτογραφία, βλ. καί σελ. 96). Μέθοδο πού χρῆσιμοποιοῦν τὰ μέντιομ!

Χρειαζόταν, ὅπως ὀπῶτε νά πᾶσει κατὶ τῶ νά μαντζέφει, τὸ χέρι, τὸ κεφάλι, τὸ ρούχο. «Ἐβλεπε» ἰεονότα του παρελθόντος πού σχεπίζονταν μέ «πῖαντες» καί μέ μᾶνεις, ὅπως ὁ Τειρεσίας.

«Ὁ π. Πορφύριος «εἶδε» μέ τῆ θεία Χάρη καί περιῖραφε τὸ διάσπμο ὀθβαῖο μᾶνιη, τον Τειρεσία, τον υἱὸ του Ἐϋθῶρου καί τῆς νύμφης Χαριελοῦς, ὅπως αὐτὸν περιῖραφε ἡ ἀρχαία Ἐλληνική μυθολογία πολλούς αἰῶνες π.Χ. καί ὅπως τον ἀπεικονίζει ἰνωσπῶ ἀρχαῖο ἀνάλῖυθο, ἰυφλό, χερματωμένο ἀπὸ δύο ἔφθβους.» (Κρουσῶλάκη, δ.π. σελ. 93)

Περιῖραφε τῶσους μέ λεπτομέρεια καί τούς παρουσῶζε σῖον ἐκπλῆκτο συνομιλῖη του, ἐπιμένοντας διτὶ ἔπαι εἶναι τὰ πρᾶτματα, τῶ νά καθπλώσει τον ἀκροατῖη του καί νά τον ἐντυπωσῶσει. Περιῖραφε πῆρες, ἀκροθαλασσιές καί πῶτῖα, πού τὸ ἔνα εἶχε πῶ ἰλυκό νερό ἀπὸ τὸ ἄλλο, πού εἶχε πρῶσπῶτερο κῖ ἄς βρῖσκονταν αὐτὰ σῖμ ἄλλῃ ἀκρῃ τῆς τῆς!

Ἄνεβαινε μέχρι ... τον θρόνο τῆς Ἄλλας Τριάδος καί ... πᾶνω ἀπὸ τὸ σύμπαν καί τὰ ἄστρα του οὐρανοῦ. Κρατοῦσε τὸ χέρι ἀσθενούς καί του ἔκαναν ... καυπριασπῶ δῖχως νάρκωσῃ!

Ὁρματῆ ἔπᾶνω σῖον ἀπεναντῖη του σῖν «ἄλλοσους» καί τον ... ἔδῖνε τῶ νά δειξέει τῖν οὐλή, καί τῶ νά ἀποδειξέει διτὶ εἶχε «πρῶοραλῖκό χᾶρισμα» καί διτὶ τὰ πρᾶτματα ἦταν ἔπαι ὅπως τὰ ... «πρῶφθῖνῶσει» καί διτὶ ὀνῶσ εἶχε κάνει εἶχερῃσῃ κοίλῃς ὁ συνομιλῖησ του, ὅπως τὸ εἶχε «διαλῖνῶσει».

Ἐφθῖαχῖνε κύκλους καί ἔμπαινε μέσα τῶ νά ... «πρῶφθῖνῶσει»!

Ἐαφνικά τῖηλεφῶνωσε μέσα σῖμ νύχτα τῶ κάσπιο ἐπερχόμενο κακό, σέ ἀνθρώπους πού δέν τούς εἶχε δῆε πῶτῆ!

Κατ' ἐξοχῖν ἐκῶσῖασιζῶταν σέ χᾶρους, ὅπου δροῦσαν οἱ δαίμονες σῖμ ἀρχαῖοτῖα, σῖο μᾶνιη τῆς Ἰωδῶνης, πρῶσπῶ σῖο ἄτῖλμα του Δῖα σῖο Μουσείο, ὀταν μιλοῦσε τῶ τῖν Ἰϋθῖα καί τούς Δελφούς, ἡ τῶ τῶν ... μᾶνιη Τειρεσία!

Ἐσῶιδῃ εἶχε «χᾶρισμα» δεχόταν νά πᾶει νά φᾶξει ἀκόμη καί τῶ κρυμμένους ὀθσαυρούς πού εἶχαν κρύφει κατὰ τον Β' Πατῶκόσπιο πῶλεμο!

Ὁ αὐτοῦσπαινος καί ἡ αὐτοδικαῖωσῃ ἦταν χερμακῖηρῖσπικό ἰνῶρῖσμά του! Ἐλεῖ:

«Ἀῖτῖη τῖη σῖπῖμ βρῖσκῶμαι πᾶνω ἀπὸ τὸ σύμπαν, πῆρα ἀπὸ τὰ ἄστρα! Βρῖσκῶμαι κοντὰ σῖο θεο, ... ἔπῖζῶ τῖη θεοτῖα, (!) εἶμαι κοντὰ σῖμ Ἄτῖα Τριάδα. (!) (δ.π. σελ. 69).

Ἄν ξέρεις, βρέ εὐλοῖημένε, διτὶ ὀταν θελήσῶ νά σέ δῶ, καί σῖμ ἀκρῃ τῆς τῆς νά εὐρῖσκῶσαι, σέ βλεῶω τῖη κάνεις» (Κλεῖπτο Ἰωαννῖδῃ, ὁ ἴερον Πορφύριος, Μαρτυρίες καί ἔμπειρίες, Ἀθῆνα 1993, σελ. 120)

Ἄναφέρεται διτὶ ἔκανε ἐκατοντάδες χιλιό-μέτρα τῶ νά πᾶει νά βρεῖ τον κρυμμένο χρυσό καί τον κρυμμένο ὀθσαυρό (Κλεῖπτο Ἰωαννῖδῃ, Ὁ ἴερον Πορφύριος, Ἀθῆνα 1993, σελ. 153).

«Κατῖβαινε» «πνευματικῶ τῶ πρῶσπῶ» καί «δοκῖμαζε» μέ τῖν χούφτα του τὸ νερό, τῶ νά δῆε, ἄν ἦταν ἰλυκό ἡ ἄλυρο! (Γέροντος Πορφυρίου, Βίος καί λῶδοι, Γ. Μ. Χρυσοσπῖης, Χανιά 2003, σελ. 175).

ἘἘβλεπε» ἀρχαῖα κᾶνω ἀπὸ τὸ χᾶμα καί μᾶλῖσῶ ἀπὸ ἀπῶσῖα καί ἔλεε πῶσα δένδρα καί ἰλάστρες εἶχαν οἱ πῶτῖοι σῖο σπῖη του, τῶ νά τούς ἐντυπωσῶσει!

«... Εἶχε ὑποδειξέει σῖμ μοναχῃ αὐτῖη, (σ.σ. ἦταν ἀρχαῖολῶτος), μῖα πρῶοχῃ ἴρω ἀπὸ τῖν μετᾶ τῖη ἔφῦρα πού βρῖσκῶται σῖμ εἰσοδο του Βεῖραδῖο, ὅπου σῖα βαθυτέρα στράμῖα τῆς τῆς ὑπῖρχαν ἀρχαῖοτῖησ τῆς πρῶῖστῶρικῆς ἔπῶχῃς μετᾶ τῆς ἀξῖας.» (Κρουσῶτάλακη, δ.π. σελ. 58, 59).

Μιλῶντας τῶ τῖν Κορέα χῶρῖς νά ἔχει πᾶει ἐκεῖ, λέει: «ἦπῖες νερό ἀπὸ τὸ πῶτῖα πού ἴρεχῖ δῖα ἀρῖστῆρα; Τῖ ὠρατο πού εἶναι! Βεβαῖα τὸ νερό σῖο δεξῖ πῶτῖα εἶναι πρῶσπῶτερο, ἄλλῶ δέν εἶναι ὠρατο σῖν τὸ ἄλλο.»

(Βλ. σχετικῆ μέ τῶ ἀνωτέρω Κρουσῶτάλακη, δ.π. σελ. 68. Βλ. καί σελ. 85, 87 ἑω. Σπῖκρινε καί σελ. 94. Βλ. καί ἄλλα φοβερᾶ καί ἰερατῶδῃ σῖς σελ. 74 καί 78).

Ἄν δῖσῖσε ἀκόμη ἔπῶσπῶρικᾶ νά ζῖλωσει τῖν δῶξαν τῆς Δεσπῶνῖς ἡμῶν θεοτῶκου, «πρῶολεονῖας» διτὶ ὁ Ὑρωσπῶς θά ἰνεῖ «ἐβῶμῖλλο» πρῶοκύνημα μέ τῖν τῖη! (Ὅπως ἔραφῖ ὁ ἴεροντῶς Ἰεῖρῶνῖος τῆς Ἄθιορειπῆς Σκῖησ του Ἰμῖου Ἰεροδῶρου σῖον «Ὁρθόδοξο ἴυσπῶ»)

Ἦ πῶσπῶ πνεῦμα ἐπᾶρσεως καί εἰωσπῶου! Ὁ δυσπῖχῃς ἐνεπαιζέτο ἀπὸ τούς δαίμονες!

Ἀῖτῶς τούς δαίμονοπλῆκτους μᾶς παρουσῶ-ζει καί ὁ ὡς Νεοοῖνῖησ* παρουσῶσιζόμενος μοναχός θεοκλήτος Διονυσιάτης σῖν

Τεκμήριο της παραμονής Του σε κοινωνία με τους άθρους Οικουμενιστές του Φαναρίου! Και θέλει να μάς πει, αφού έμεις έχουμε ... «άιτους» σαν τον Πορφύριο, τι θέλετε και μάς ελέγξει, τίς τις προδοσίες των ψευδοποιμένων μας; Άφου έχουμε «άιτους», άρα έμεις είμαστε ή εκκλησία!

Ναι, πάλι μου έχει ψευδοαίους της Νέας Έποχής! Κοινωνικούς προς τους άθρους Οικουμενιστές του Φαναρίου!

Έρμαια των δαιμόνων! Πλανώντας και πλανωμένους!...

Γιά μιá ακόμη φορά διαπιστώνουμε ότι **άπόλυτα** δεν είναι δυνατόν να υπάρξει έξω από την Ορθόδοξη Έκκλησία και το Καθολικό δόγμα της Μίας, Άγίας, Καθολικής και Άποστολικής Έκκλησίας. Έκει υπάρχει ή Έκκλησία, όπου ισχύει ότι πάντοτε, παντού και από πάνω επιστέφει και όχι σίτη σχισματοποιήσεων του Νεομμερολοπίκου Οικουμενισμού.

Βρισκόμενος ο Πορφύριος μπροστά στο άλαμα του Δία, στο Μουσείο της Αθήνας, συνέβησαν τα εξής:

«Γιγνάναιμε άπό το ένα άλαμα στο άλλο. Σέ μιá σίτη σάθηκαμε μπροστά στο άλαμα του Διός. Ο Δίας ήταν στο θρόνο του κι έρχνε τον κεραυνό στους ανθρώπους. Άφου τους είπε οσα ήφερε ή ξενάτος, τυρίζει σέ μένα και μου λέει:

«Έσεις τι λέε πασούλη»:

«Έως δεν ξέρω άπό αὐτά, είπα. Μόνον έτσι δπως το βλέπω, θαυμάζω το έργο του καλλιτέχνη αλλά και το πλάσμα του θεού, που τόσο τέλεια το δημιούργησε. Και κατάλαβαίνω ότι ο καλλιτέχνης που το έφτιαξε είχε μετάνο αίσθηση του θείου. Βλέπετε τον Δία, ενώ ρίχνει τον κεραυνό στους ανθρώπους, το πρόσωπό του είναι γαλήνιο. Δεν είναι όρπισμένος. Είναι άπαθής. Πολύ ευχαρισήθηκε ή ξενάτος και όλο το έκρούω. Τι μάς λέει αὐτό; Τι λέει; «Ότι ο θεός δεν έχει πάθος κι όταν ακόμη ημωρεί.»

(Βίος και λόγιοι, Γερόντος Πορφυρίου του Κασοκαλυβίτου, Γερά Μονή Χρυσοπηγής, Χανιά 2003, σελ. 135, 136).

Τι να πρωτοθαυμάσει κανείς από τις άνοσιές και τις βλασφημίες του Νεοεποχίτη μάτου Πορφυρίου;

Άντι να ελέξει, αντι να καθοδηγήσει, αντι να διδάξει, χάσκει μπροστά στο άλαμα του δαίμονος και θαυμάζει το άπαθές του Διός! Και άφνει τους ανθρώπους όχι μόνον να μένουν σίτη πλάνη αλλά και τους επιστέφει την πλάνη. Τους άφνει να θαυμάζουν τα έδωλα! Τελευταία δέ και να τα προσκυνούν και να διοργανώνουν τελέτες ειδωλολατρικές, αφού έχουν τέτοιους διδασκάλους... που μάς τους προβάλλουν και τάχα ... «λόγιοι» άπορείες δπως ο ανθρωπάρεσκος μοναχός θεόκλητος!

«Άς δοῦμε πάλι ένα χαρακτηριστικό κείμενο:

«-Τι έρωσία κάνεις παιδί μου;»

«Άρχαιολόγος» απαντά εκείνη.

«Εν τώ μετίζω άφνίπει ο Πασούλης, μάς φέρανε το φαίητο και άρχισαμε να τρώμε. Έως, λέει χαμογελώντας, έκανα το στυρό μου. Που λές, σέ λιπο καθώς τρώγαμε της λέω:

-Βρέ παιδί μου, τι να σου πώ τώρα...

-Τι θέλεις Γερόντα; μέ ρωτάει.

-Της λέω: Έκει που δουλεύεις πού πάνω βλέπω ένα Γερόντα σαν τον Προφήτη Ησαία. Είναι πολύ Γερός, φηλός μέ μακριά Γενιάδα και τον χειραλωτούν.

«έκείνη ή σίτη ή λοιπόν, παραήρει Γελώντας ο Γερόντας, ή κοπέλα τα έχασε.

-Λέω: Τι έπαθε αὐτή;

-Τι άνθρωπος είσαι εσύ; μου λέει εκείνη. Άπό την πρώτη σίτη που ήρθες έδω και κάθισες στο τραπέζι αίσθάνθηκα μιá δύναμη μέσα μου.

-Λέω: Τι είμαι βρέ παιδί μου δεν είμαι τίποτα» (Γελώντας έλαφρά).

-Και συμπληρώνω ρωτώντας την: Τι είναι, τίς τις σίτη σίτη σου;

-Σίτη συνέχεια της λέω: «Ά! Τώρα να σου πώ και τίς τις δουλειά σου. Έχει έβρε έναν τάφο που έχει μέσα όλο χρυσαφικά. Και όλα αὐτά τα βρίσκετε κομμένα, τριμμένα...»

-Ναι μου λέει, έτσι ακριβώς είναι, δπως τα λές. Άκου να σου πώ όμως και κάτι άλλο. Άπό πάνω είναι το σίτη ένος μάνη, που πράγματι ήταν, δπως τον περιέγραφε σαν τον Προφήτη Ησαία, φηλός μέ μακριά Γενιάδα, αλλά ήταν τυφλός. Και δπως τον είδες, έτσι πράγματι τον χειραλωτούν. Ήταν ο μάνης Τειρεσίας!

-Ναι, ο Τειρεσίας, αὐτός ήταν βρέ», έπαναλαμβάνει ο Γερόντας.

Ρωτούν τα πνευματικά του παιδιά: Γερόντα είδατε τον άρχαιο μάνη Τειρεσία;

-Ναι, απαντά εκείνος, ήταν αὐτός ο μάνης Τειρεσίας σίτη ή ήβα. «Όσως τον είδα εκείνη ή σίτη ή να τον χειραλωτούν, τον περιέγραφα.»

«Άς μάς απαντήσει, λοιπόν ο π. θεόκλητος, συνανίσαμε σίτη διδασκαλία και σίτη βίο των Πατέρων της Έκκλησίας Τέτοια Τερατώδη, αὐτή την σίτη και το πνεύμα της έπιδείξεως και της προβολής; Είναι ή δεν είναι πνευματίτης, έρμαιος της δαιμονικής πλάνης ο Πορφύριος;

Έμεις, από ότι είμαστε σε θέσε ταπεινά να Γνωρίζουμε από τα άγια Έδαπέλια και την Πατερική Τραυματία, ξέρουμε ότι το Πνεύμα του θεού δεν έπιδεικνύεται και ούτε ένερεί καθ'λωτικά και δλοκληρωτικά πάνω στην φυχή του ανθρώπου, ούτε έμπαβαίνει συνεχώς Τελεβωνικά μέσα στα σπίτη και στα Μοναστήρια, τίς να έντυωσάσει τους πιστούς και να τους ελέξει ή να τους προειδοποιήσει τίς κάποια έπερχόμενα τάχα δεινά, τίς τίς μετ'αυτοῦ δώρο του θεού σίτη άνθρωπο είναι ή έλευθερία, την όποια σέβεται και ο Ήδιος ο θεός. Σχετικά μέ τα άνωτέρω διαβάζουμε σίτη Άσκητικούς λόγους του Άββα Ίσαάκ:

«Όστις άνευ τίνος ανάτης άποτολμά εις τοῦτο, ήτουν παρακαλεί τον θεόν κατά την έπιθυμίαν αὐτοῦ να Γνωσι δια των χειρών αὐτοῦ θαυμάσια και δυνάμεις, ο τοιοῦτος πειράζεται κατά την δianoian, και χλευάζεται υπό του άπατέωνος δαίμονος και άσθενεί κατά την συνείδησιν αὐτοῦ. έπειδή μόνον εν καιρώ θλίψεως και σινοχωρίας δυνατόν να ήήσωμεν την βοήθειαν του θεού. Άνευ τίνος ανάτης να πειράζωμεν τον θεόν, είναι κίνδυνος και όστις έπιθυμεί τοῦτο ή άληθεια δεν είναι δίκαιος. Όπερ δέ ο Κύριος θέλων έποίησεν εις πολλούς άίτους, έτένετο εις αὐτούς, δίχως να ήήσωσιν αὐτοῦ. άλλ' όστις θέλει και έπιθυμεί τοῦτο θεληματικώς, χωρίς να υπάρχη ανάκη τις, ο τοιοῦτος πώπει εκ της προφυλάξεως και κρημνίξεται εκ της Γνώσεως της άληθείας. Έάν δέ Τυχόν εισακουσθῆ υπό του θεού το αίτημα αὐτοῦ, καθώς αὐτός άπέδλωσε και έζήτησεν αὐτοῦ, λαμβάνει εκ τουτου άφορμήν ο πονηρός διάβολος, και μεταφέρει αὐτόν εις μετ'αυτοῦ έποσα: έπειδή οί άληθινοί δίκαιοι όχι μόνον δεν έπιθυμοῦσι τα τοιαῦτα, άλλά και αν τοῖς δοθῶσιν, άποστέφοντα αὐτά και έμπροσθεν των ανθρώπων και ιδιαίτέρως.

Και ιδου τις εκ των άλιων Πατέρων δια την καθαρότητα αὐτοῦ έλαβε χάρισμα παρὰ θεού του να προΓνωρίζει τους προσερχόμενους προς αὐτόν και έπειδή δεν ήθελεν αὐτοῦ, παρεκάλεσε τους άίτους Γερόντας και μετ' αὐτών δια προσευχής έζήτησεν άπό τον θεόν δπως άφαιρεθῆ το χάρισμα τοῦτο εξ' αὐτοῦ. Έάν και τίνες έλαβον χαρίσματα, εξ' ανάτης έλαβον αὐτά ή εξ' άπολόητος αὐτοῦ: εις δέ τους λοιπούς ή θεία βούλησις δεν ένήρει, άλλ' όχι πάλιν παντέλως και ως έπυχεν.» (Ισαάκ Σύρου, Άσκητικά, Θεσσαλονίκη 1976, σελ. 193, 194).

Κατά δέ τον Άγιον Γωάννην τον Χρυσόστομον οί «προφήτες» αὐτοῖ δεν πρῶπει να λαμβάνονται ως υπόδειγμα άπό τους πιστούς και αν ακόμη πρῶπει πρῶπει και θαυματουργῶσαν, έβδσον σπερονῶνται ορθοδόξου φρονήματος και όμολογίας, ως οί προβαλλόμενοι υπό του μ. θεόκλητου, Νεοεποχίτες «άγιοι», οί όποιοι συμπλέουν μέ τους Οικουμενιστές του Φαναρίου. Άφου σε κάθε ευκαιρία έκωμίζαζαν τους σχισματοποιήτικούς και τους λατίνόφρονες Δημηπίρους και Βαρθολομαίους, δπως έκανε και ο πλανωμένος Ησαίος!

Γράφει ο Χρυσορρήμων και άληθής Πατήρ της Έκκλησίας: «διότι ακριβώς και μέσω του Βαλαάμ ένήρησεν ο θεός και σίτη Παραώ άπεκάλυψε τα μέλλοντα και σίτη Ναβουχοδονόσορα, ακόμη και ο Καιάφας προφήτευσεν χωρίς να Γνωρίζει εκείνα τα όποια έλεε και μερικοί άλλοι έβλάσαν δαιμόνια δίχως να είναι μαζί του. Έπειδή αὐτά δεν ήταν ή αὐτούς που τα έκαναν άλλά τίς άλλους, πολλές φορές δέ και μέσω άναξίων ήταν αὐτά.» (CP.G. 61, 69).

Όνομάζει λοιπόν ο π. θεόκλητος έμάς τους Ορθοδόξους που διακρατοῦμε μέ άπειρες θυσιές την πίστη των Πατέρων και τις Ορθόδοξες Παραδόσεις (χλευαστικώς υπό των Νεομμερολοπίων Ιταλιομμερολοπίων καλουμένων), «σχισματικούς», δίχως βέβαια Γνώση της θεολογικής έννοιας του σχισματος. Είναι διαβεβρωμένη ή Γνώση του περι σχισματος, αφού διακατέχεται άπό την φράτικη αντίληψη περι εκκλησίας.

Καλά π. θεόκλητε, όταν κηρύσσει άπειρες, αὐτοῖ οί όποιοι δεν κοινωνούν μέ τους αίρετικούς είναι δυνατόν πώπει να είναι σχισματικοί, έπειδή μένουν πιστοῖ σε ότι πάντοτε, παντοῦ και πάντα πιστεύει και άκολουθοῦσε ή Ορθόδοξη Έκκλησία;

Δηλ. οι Ξικονόφιλοι ήσαν σχισματικοί ἐπὶ εἰκονομα-χίας, ἐπειδὴ εἶχαν διακόψει τὴν κοινωνία πρὸς τοὺς αἰρέτικους εἰκονομάχους; Καὶ σήμερα, ἐπειδὴ οἱ ἡνωτῆς καὶ οἱ ἴνῃσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ σέ ὄλο τὸν κόσμον δέν εἶναι κοινωνικοὶ πρὸς τοὺς λατίνόφρονες καὶ σκνερήσιδες τοῦ Φαναρίου, τῆς Μόσχας, τῆς Ἐδρώωνης, τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀυστραλίας εἶναι «σχισηματικοί»; Θεοκλήτειος ἐκκλῆσιολογία!

Χωρὶς ἔρεισμα εἰσὺς Ἄγιους Πατέρες!
Χωρὶς θεμελίωση εἰσὺς Ἱερούς Κανόνες!

Πῶς εἶναι δυνατὸν, π. Θεοκλήτε, νά μὴν προσωπαθῆ-σουν οἱ ἴνῃσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ οἱ ἡνωτῆς Πατέρες ξεκόβοντας ἀπὸ τὴν θανατῆφόρο ἰατρικαὶν τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ μένοντάς ὑπείτι οἱ ἴδιοι νά ἰλυῶσουν τὴν Ἐκκλῆσια ἀπὸ τὰ σχισματά πού προκαλοῦν οἱ Ἀρχιερεῖς, πού διδάσκουν ἄλλα ἀπ' ὅτι διδάσκει ἡ Ἐκκλῆσια τοῦ Χριστοῦ;

Καὶ πῶς θά τὸ κάνουν αὐτὸ εἶναι προκαθορισμένο ἦδ' ἀπὸ τὴν Παράδοση τῆς Ἐκκλῆσιας μας. Δέν μποροῦμε νά αὐτοσχεδιάζουμε, ὅπως κανέτε ἐσεῖς! Μένοντάς δὲ λαδῆ κοινωνικοὶ πρὸς τοὺς αἰρέτικούς καὶ μνημονοῦντάς τοὺς!

Οἱ λατίνόφρονες καὶ Οἰκουμενιστῆς Ἀρχιερεῖς τοῦ Φαναρίου καὶ οἱ ἀνά τὸν κόσμον ὄμοιοι καὶ κοινωνικοὶ πρὸς αὐτοὺς ἄς εἶναι καὶ χιλιάδες- μέ τίς ἑεροδιδασκαλίες τοὺς ἀποσχίζοντά ἀπὸ τὴν Ἐκκλῆσια τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν Ἐκκλῆσια τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων. Ὅσοι ἀποσχίζονται ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς Ἀρχιερεῖς, ἐπειδὴ συνήθως εἶναι λαῖοι, φαίνονται εἰσὺς ἐκφραζομένους Ἐπιφάνιους καὶ Θεοκλήτους σάν νά κάνουν αὐτοὶ σχίσμα! Ἀλλὰ αὐτοὶ εἶναι οἱ συνεχιστῆς τῆς Ἀποστολικῆς Παράδοσεως τῆς Καθολικῆς Ἐκκλῆσιας.

Ἐχοντάς ὑπ' ὄφιν αὐτῆ τὴν πραγματικότητά ἄλθε ὁ Μ. Φώτιος καὶ τὸ 869 θέσπισε τὸν Ἰβ' Ἱερόν Κανόνα τῆς ἈΒ' Συνόδου, πού περιέλαβε καὶ θεμελίωσε τὴν μέχρι τῆς Ὀρθόδοξης Παράδοσε καὶ διδασκαλία, ἵά νά μὴν ἔχει κανεὶς πλέον δικαιολογία ὅτι τάχα δέν ὑπῆρχε Κανόνας πού νά ἐπιβάλλει τὴν ἀπολίτῃση καὶ τὴν διακοπή τῆς κοινωνίας μέ τοὺς αἰρέτικούς.

Δέν πρέπει λοιπὸν νά ξεπαταῖ τὰ φαινόμενα: Δέν κάνουν σχίσμα οἱ λαῖοι πού μένουν πιστοὶ εἰς τὴν Καθολικὴ Ἐκκλῆσια: Σέ ὅτι ἡ Ἄγια Ἐκκλῆσια πῶστε καὶ ἀκολουθοῦσε πανῶν καὶ πάντα. Σχίσμα κάνουν ὄσοι εἶτε μέ κάποιες διαμαρτυρίες, ὅπως Ἐσὺ, εἶτε σιωπῶντάς, μένουν πιστοὶ εἰσὺς αἰρέτικούς Οἰκουμενιστῆς καὶ λατίνόφρονες Ἀρχιερεῖς, Βαρθολομαίους, Στυλιανούς Ἀυστραλίας, Γρηγόριους Ἀπλίας, Τρακατέλῃδες Ἀμερικῆς, πού ὑπελάτῃσαν πλῆρως εἰς τὸν Ἰάωα, παίρνοντάς τὸ πάλιον ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ! Αὐτοστίτους Γερμανίας, Μιχαῆλ Ἀυστρίας καὶ Χριστοδούλους ἢ μᾶλλον Παποδούλους! Οἱ λαῖοι πού ἀποσχίζονται ἀπὸ τοὺς τοιοῦτους Ἀρχιερεῖς εἰς τὴν πραγματικότητά ἰλυῶνουν τὴν Ἐκκλῆσια ἀπὸ τὰ ὀλέθρια σχισματά.

Ὁ Ἄγιος Μάρκος ὁ Ἐπιτέλικός μας διδάσκει:

«Ἀπαντῆς οἱ τῆς Ἐκκλῆσιας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Συνόδοι, πᾶσαι αἱ θείαι Ἰραφαί, φνείλιν τοὺς ἐπερόφρονας παραινοῦσιν καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας διίστασθαι».

Ποιόν, θά ἀκολουθήσουμε, λοιπὸν, τίς διειτραμμένες παραδοξολογίες τοῦ π. Θεοκλήτου καὶ τῶν φευδοαῖων τῆς Νέας Ἐσχωχῆς, Πορφύριου καὶ Παΐσιου ἢ τὸν φωσῆρα τῆς Ἐφέσου, Ἄγιον Μάρκον τὸν Ἐπιτέλικόν;

Ποιόν θά ἀκολουθήσουμε εἰς διδασκαλία, τὴν Οἰκουμενιστικὴ Νεοεκκλῆσιολογία τοῦ Νεοουνίτου μοναχοῦ Θεοκλήτου ἢ τὸν μέγαλο ὁμολογῆ καὶ Ἄγιο τῆς Ἐκκλῆσιας μας Θεόδωρο τὸν Σπουδίτη, πού ἀνιμεῖωσσε τίς ἴδιες κατῆτορίες, ὅτι τάχα ἦσαν σχισματικοί, εἰς τὸν δέκοφε τὴν κοινωνία μέ τοὺς κρατοῦντες ἰδίε εἰκονομάχους καὶ πού διδάσκει ἵά τοὺς θεοκλήτους τῆς ἰδίε ἐσχωχῆς:

«Ἐσχθρούς ἴαρ τοῦ θεοῦ ὁ Χρυσόστομος οὐ μόνον τοὺς αἰρέτικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς τοιοῦτους κοινωνοῦντάς μετ' αὐτῆ τῆς φωνῆ ἀσφῆνατο» καὶ «οἱ μὲν ἔλεον περὶ τὴν πίστιν ἐναντίῃσαν, οἱ δέ, εἰ καὶ τοῖς λοιποῖς οὐ κατέπονθῆσαν, ὅμως τῆ κοινωνία τῆς αἰρέσεως συνόλλυνται». Ἐπιστολὴ Θεοφίλου τῶ ἡπομένῃ, CP.G. 99, 1164, 1216).

Καὶ ὁ «φίλος» τοῦ π. Θεοκλήτου θά πρέπει νά πᾶρει ὀρισμένα μαθῆματα Ὀρθόδοξου δογματικῆς ἵά νά ἐνοῆσει ἵτ σημαίνει καθολικότητά τῆς Ἐκκλῆσιας: «Ἡ Ἱεραρχία ἰδίε μόνον διδάσκει κατὰ ἓνα καθολικὸ ἴρωο, εἰς ἀλθθινά κρατεῖ καὶ συμπεριλαμβάνει τὴν Ἐκκλῆσια μέσα εἰς ἓνα ἑαυτὸ τῆς.

Ἡ Ἀποστολικὴ διαδοχὴ ἐνοχῶεταί καὶ νοεῖται μόνον μέ τὴν πιστοτήτά εἰς τὴν Ἀποστολικὴ Παράδοση καὶ τὴν ἴερση τῆς Ἀποστολικῆς Παράδοσεως. Στὸ ἀδιαχώριστο τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καὶ τῆς Ἀποστολικῆς Παράδοσεως βρῖσκειται τὸ πλῆρωμα τῆς Πενήκοστῆς.», Ἰράφει ὁ π. Γ. Φλωρόφσκι.

Ἀπὸ τὸ πλῆρωμα τῆς Πενήκοστῆς ἐμεῖς τὸ ζοῦμε π. Θεοκλήτε, καὶ ἡ ἱερωσύνη μας δέν εἶναι «αἰωρομένη», ὅπως ἐλαφρῶ τῆ καρδίκα Ἰράφεις, ἀλλὰ, ἀνιθῆως, λαμπρῶνεται ἀπὸ τὸν ὁμολογῆκό ἄλωνα μας ἐναντίον τῆς Παναρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἡ ἱερωσύνη μας ἐπιβεβαιώνεται καθῆμερινά ἐν τοῖς Ἄγιοις Μυστήριος. Τὸ δίκαιον τοῦ ἄλωνος μας μαρτυρεῖται ἀπὸ τὴν ἀφθαρσία τῶν Ἄγιων λειψάνων τοῦ Ἄγιου μας Ἰωάννου τοῦ Μαξιμοβίτς καὶ τοῦ Ἄγιου Μπρωπολίτου καὶ Φιλαρέτου. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ ἀδιάφθορον λειψάνον τοῦ Ἄγιου Ἰωάννου τοῦ Ρουμάνου τοῦ Χοζεβίτου. Κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δέν ἦταν κοινωνικός πρὸς ὑμᾶς! Γιατὰ τὰ ἄλτα λειψάνα σου ἔραφα π. Θεοκλήτε εἰς ἐπιστολῆς μου, τίς ὄσοιες θά δημοσιεύσω ἐν καιρῶ ἵά νά πλῆροφροθῶν οἱ πιστοὶ τὸ πῶσο μέ ἀδικεῖς εἰς Ἰραφόμενά σου, καὶ ὄχι ἵά τὸν Ματθαῖο πού λές ὅτι βῆκε τυμπανιατός. Ὁ Ματθαῖος ἦταν ὁ πρῶτος πού διέρρηξε τὴν ἐνομήτά τοῦ ἄλωνος καὶ ἐβῆσε σέ ἀκροήτες πού δέν ἔχουν καμμία σχέση μέ τὴν Ἄγια καὶ Ἐκκλῆσια, τὴν διακρίτικὴ καὶ σεμνῆ παρουσία τοῦ Ἄγιου Προεβδρου μας, πρῶτην Φλωρίνης Χρυσόστομο, πού ἐξορίστηκε καὶ ἔπαθε ἵά τὴν Ὀρθοδοξία καὶ τοῦ ὄμοιοι τὰ λειψάνα εὐωδίασαν καὶ εὐωδιάζουν.

Τὴν διακονία μας τὴν σπνρίζουμε εἰς διδαχῆς τῶν Ἄγιων Γερόντων, Ἱερωτόμου Ἀπίνης, τοῦ Γερόντος μας παπα-Μοδέστου Κερασιώτου, καὶ τοῦ ὄντως ὄσιου Ἱερότος Ἐυθῆμιου τοῦ Ἐσφιμέντιου. Ἰά ὄλα αὐτά σου συνισῶ νά διαβάσεις τὸ ἐσχάτως κυκλοφορθῆν ὑπὸ τῆς ἐνορίας μας βιβλίον: «Ὁ Ἄγιος Ἰωάννης ὁ θαυματοῦρῆς, Συνωπιστικὴ ἀφήτησ» τοῦ βίου καὶ τῶν θαυμάτων τοῦ Ἀρχιεπισκοποῦ Ἰωάννη Μαξιμοβίτς», Ἐκδοση Ἱεροῦ Ναοῦ Ἄγιων Ἰνάντων Πατρῶν, Ἰάτρα 2004. Αὐτοὶ εἶναι οἱ δικοὶ μας ἀλθθῆς Πατέρες τῆς Μιάς, Ἄγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλῆσιας, πού δέν ἐκλιναν ἴπν εἰς τὸν Βάαλ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπως σύ καὶ οἱ ὁμόφρονες σου καθῆμερινῶς κλινέτε...

Ἰά τὸν πλανημένο, Παΐσιο, πού κάθε ἄλλο παρὰ Ὀρθόδοξο φρόνημα εἶχε, θά συνεχίσουμε εἰς ἐπόμενον ἑτῆρος. Ἐδῶ ἀρκεῖ νά σημειώσουμε ὅτι ὁ Παΐσιος ἀποδοκιμασῆκε ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Παναλία μας, ἡ ὁποία τὸν ἐκατέλειψε καὶ πῆθανε μακριά ἀπὸ τὸ Ἄγιον Ὀρος, μόναχός ὢν, μέσα σέ ἓνα ... ἴναικεῖο μονασῆρι, ἐνῶ ὁ Παΐσιος, ... «προποραλτικός» ὢν, ἐβῆπαχε τάφους εἰς Ἄγιον Ὀρος ἵά νά ἔχει... μνήμη θανάτου... καὶ νά τάφει ἐκεῖ, ὅπου ἐπιθύμῃσαν βασιλεῖς καὶ ἡμέμονες νά κομῆθῶν καὶ δέν τὸ ἀξιώθῃκαν. Ἀνιθῆως μέ τοὺς Ἰαπωνίους καὶ κατὰφρονημένους πατέρες πού ἀξιώνονται τῆς εὐνοίας τῆς καὶ κομιοῦνται εἰς Περβολί τῆς, καὶ θά βροῦν παρρησία τὴν ἡμέρα Ἐκείνη κατὰ τὴν ἀφενδῆ ὑπόσχεση τῆς εἰς τὸν πιστὸ δούλο τῆς μετὰ καὶ ἀλθθῆ Ἄγιο Ἀθανάσιο τὸν Ἀθωνίτη!

*Συγκεκριμένα ὑποστήριξε μετ' ἐπιῶσεως ὅτι «καὶ ἂν ἀκόμη πῶσον οἱ ἐπισκοποὶ εἰσὺς ὄσοιους ἀνέκει σέ ἀρση, κατὰδικασμέν ἀπὸ τὴν Ἐκκλῆσια ἢ ἀπὸ τοὺς Ἄγιους Πατέρες, αὐτοὺς δέν πρὸκειται νά φνεί ἀπὸ τὴν Ἐκκλῆσια», εἶπας καὶ ἂν οἱ ἄλλοι ἐπισκοποὶ καὶ ἱερεῖς βρῖσκονται σέ κοινωνία μέ τοὺς αἰρέτικούς ἐπισκοποῦς καὶ ὄ τοῖος κοινωνεῖ μέ αὐτοὺς τοὺς ἄλλους! Ἢλεῖ νά μὴ ἴνωρῆε ὁ δυστυχῆς τὸ ὅτι «ὁ κοινωνῶν ἀκοινωνῆτως ἀκοινῶνῆτος εἶπας»!

Παρασιωπῶ ὁ μ. θ. τίς ἄπειρες προδοσίες τῶν Φαναριωτῶν, τίς Οἰκουμενιστικῆς συμπαρονεχῆς, τὰ Οἰκουμενιστικὰ καὶ Οὐνιτικὰ συλλειψυρά μέ τὸν ἀνιθῆριστὸ πᾶσα, ὅπως τὰ κατὰπέλλον καὶ οἱ π. Γ. Μετ' ἀλλῶν καὶ π. Θεόδωρος Ζῆσης, τὸν ἔρχομο τοῦ θηρίου εἰς τὴν Ἐλλάδα, τίς καθῆμερινῆς μετὰδοσεις τῶν Μυστηρίων εἰς τοὺς αἰρέτικούς, τοὺς διωπισμούς, τίς φυλακίσεις, τίς ἐσθῆρας τῶν Ὀρθόδοξων (σαλαχινομερολοπίτων) ἱερέων, τίς βεβλωώσεις καὶ αὐτῶν τῶν ἱμῶν ἄσφρα, τίς κατέδαφίσεις τῶν Ἱερώων Ναῶν, τοὺς ἀποσχηματισμούς τῶν ἄλτων λειψάνων, τὴν συμπετοχῆ τῆς Ἐλλαδικῆς ἐκκλῆσιας εἰς Πατῆκόμοιο Συμβόλιο τοῦ Σατᾶνα, τίς διαθρησκειακῆς ἐκδηλώσεις καὶ συμπαρονεχῆς τῶν φευδοπισμένων τοῦ ... καὶ μῦρες ὄσες προδοσίες τῆς Πιστέως, ὢν οὐκ εἶπιν ἀρθῆμος! Καὶ ὄλα αὐτά ἵά νά δικαιολοῆσει τὴν κοινωνία τοῦ μέ τὴν ἀρση...!

** Νά σημειώσουμε ἐπίσης ἵά τὸν Πορφύριο ὅτι εἰς τὸν ρωτοῦσαν ἵά τὸ ὅς ἀρθῆμον ἓνα πρὸβλημα τῆς Ἐκκλῆσιας σήμερα, ἵά τὸν Οἰκουμενισμὸ καὶ τὸν Νεομερολοπισμὸ, ἔλετε ὅτι αὐτὸς δέν ἴνωρῆε ἵα εἰς τὰ θέματα καὶ ὅτι δέν ἀσχολεῖται, ἐνῶ εἶχε χρόνον νά ἀσχολεῖται μέ ὄλα τὰ ἄλλα:

«Ἢθελα ὄλα νά μαθαίνω μέχρι τὸ βάθος καὶ τὸ πᾶλτος»!
«... Γιατὸ ἀτῆρα βιβλία τῆς ἱατρικῆς, ἀνατομίας, φυσιολογίας κ.ἄ., ὅστε νά μελετῶ καὶ νά κατὰποσῆτε. Ἰά ἓνα μάλιστα διάστημα παρακολούθησα καὶ παραδόσεις εἰς τὴν ἱατρικὴ Σχολῆ ἵά μετὰλῆτῆρ κατάρτισιν. Τὴ φιλομάθεια αὐτῆ ἦν εἶσα ἵά ὄλα τὰ πρῶματα. Ἢθελα ὄλα νά μαθαίνω μέχρι τὸ βάθος καὶ τὸ πᾶλτος.» (Βίος καὶ λόγος, σελ. 135). Ὅλα ἦτελε νά τὰ μαθαίνε ὁ δυστυχῆς καὶ νά τὰ ἴνωρῆε, εἶπας ἀπὸ τὰ τῆς Ἀλωτῆς Ὀρθόδοξου Πιστέως!...